

KELLEY ARMSTRONG

PROZŘENÍ

Nejtemnější síly

KELLEY ARMSTRONG

PROZŘENÍ

Nejtemnější síly

2015

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Copyright © 2010 by KLA Fricke Inc.
Translation © 2015 by Sylva Švihelová
Cover design © 2015 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE RECKONING,
přeložila Sylva Švihelová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-87910-74-0

Věnováno Julii

PO ČTYŘECH DNECH NA ÚTĚKU jsem se konečně dostala do bezpečí, ulehla jsem do postele a propadla se do hlubokého bezesného spánku. Spala jsem jak zabitá..., ale jen do chvíle, než usoudili ti, kteří byli opravdu po smrti, že bych se měla probudit. Začalo to jakýmsi smíchem, který se mi vkradl do spánku a vzápětí mě z něj probral. Zvedla jsem se na loktech, mžourala kolem sebe a snažila se rozpomenout, kde to vlastně jsem. Odněkud se ozval nesrozumitelný šepot.

Protírala jsem si oči a zívala. Závěsy propouštěly dovnitř jen tlumené světlo a v místnosti vládlo ticho. Nikde ani náznak pohybu. Žádní duchové, díkybohu. Za posledních pár týdnů jsem si jich užila dost, bez takových zážitků už bych se do konce života opravdu obešla.

Zaslechla jsem jakési škrábání na okno. Posledních pár dnů mi každá větev, která zavadí o okenní tabuli, připadá jako zombie, jehož jsem probudila z mrtvých, a on teď škrábe na sklo, aby se dostal dovnitř.

Přešla jsem k oknu a odhrnula závěsy. Když jsme sem dorazili, téměř svítalo, takže mi bylo jasné, že teď už musí být přinejmenším pozdní dopoledne. Za oknem jsem však neviděla nic než hustou, neproniknutelnou mlhu. Naklonila jsem se a přitiskla nos na sklo.

Vzápětí jsem však leknutím odskočila, když do okenní tabule narazil jakýsi brouk. Za mnou se ozval škodolibý chechtot.

Prudce jsem se otočila, ale nezahlédla nikoho, jen spící Tori, která malinko pokňourávala ze spánku. Ležela schoulená

na boku, tmavé ježaté vlasy rozhozené na polštáři, pokrývky odkopané k okraji postele.

Znovu se za mnou kdosi zachechtal. Jednoznačně mužský hlas. Ale nikde nikdo. I když těžko říct. Je pravdou, že nikoho *nevidím*. Pro nekromanta to však zdaleka neznamená, že je v místnosti sám.

Mhouřila jsem oči a snažila se zachytit nějaký záchvěv. Na-levo ode mě se mihla ruka, ale než jsem se vzpamatovala, opět zmizela.

„Hledáš někoho, malá nekroško?“

Prudce jsem sebou trhla. „Je tady někdo?“

V odpověď mi zaznělo výsměšné pochechtávání – takové, co patnáctiletá holka ve škole nesčetněkrát slyšela od nafoukaných pitomců.

„Jestli se mnou chceš mluvit, tak se ukaž,“ požádala jsem ho.

„Mluvit s tebou?“ pronesl povýšeným tónem fotbalového rozehrávače školního týmu. „Spíš si myslím, že ty by sis ráda promluvila se mnou.“

Odfrkla jsem si a zamířila zpět ke své posteli.

„Ne?“ Jeho hlas se ozval z jiného místa. „Hm, já myslel, že by tě zajímalo něco víc o Edisonově skupině, projektu Genesis, doktoru Davidoffovi...“

Zarazila jsem se.

Znovu smích. „Takže se nepletu.“

My čtyři – Tori, Derek, Simon a já – jsme právě na útěku před Edisonovou skupinou. Zjistili jsme, že jsme se stali subjekty výzkumného projektu Genesis, pokusu s genetickou modifikací bytostí s nadpřirozenými schopnostmi. Moje teta Lauren je lékařka, která se na výzkumu podílela, ale nakonec své kolegyně zradila a pomohla nám k útěku. Teď ji zřejmě drží v zajetí, alespoň v to doufám. Včera v noci, když jsme měli v patách Edisonovu skupinu, snažil se mi pomoci nějaký duch... duch, který vypadal jako teta Lauren.

Teď jsme snad konečně v bezpečí. Tento dům patří skupině, která je zásadně proti podobným pokusům. A najednou se

objeví duch teenagera, který o tom projektu něco ví? Nemohla jsem ho odehnat, i když jsem měla sto chutí to udělat.

„Ukaž se,“ trvala jsem na svém.

„Ty jsi ale panovačná nekroška, co?“ Jeho hlas opět zazněl za mnou. „Chtěla bys vidět, jestli jsem takový sympaťák, jaký se zdám podle hlasu?“

Zavřela jsem oči, představila si, jak by mohl vypadat, a v duchu ho přivolala k sobě. Začal pomalu dostávat obrysy – tmavovlasý kluk, asi šestnáctiletý, možná i o rok starší, ale žádný krasavec, úlisný úsměv však naznačoval, že má o sobě dost vysoké mínění. Pořád jsem ještě viděla skrz něj, jako by byl nějaký hologram. Znovu jsem zavřela oči a soustředila se, aby se ještě více zhmotnil.

„Aha,“ ozval se. „Tak jestli očekáváš něco víc, musíme se nejdřív trochu lépe poznat.“ A znovu zmizel.

„Co vlastně chceš?“ zeptala jsem se.

Zašeptal mi do ucha: „Jak říkám, lépe tě poznat. Ale ne tady. Probudila bys svoji kámošku. Je sice pěkná, ale ne zrovna můj typ.“ Hlas se přesunul ke dveřím. „Vím o místě, kde si můžeme nerušeně promluvit.“

Ach tak. On si asi myslí, že promlouvám s duchy teprve od včerejška. I když není zas tak daleko od pravdy, je to teprve dva týdny. Ale za tu dobu už jsem viděla dost na to, abych věděla, že existují duchové, kteří chtějí pomoci, a jiní, kteří si chtějí jen popovídat. Ovšem pak je ještě spousta těch, co vám chtějí způsobit problémy, prostě jen aby se v posmrtném životě trochu pobavili na cizí účet. A tenhle kluk bezpochyby patří mezi ně.

Každopádně pokud je dalším ze subjektů Edisonovy skupiny, který navíc zemřel v tomto domě, musím zjistit, co se mu přihodilo. Ale potřebuju, aby u toho někdo byl se mnou. Tori nemá žádnou zkušenost, co se týká pomoci při mých setkáních s duchy. I když spolu teď vycházíme o něco lépe, pořád si nemyslím, že bych se na ni mohla spolehnout.

Vyšla jsem za duchem na chodbu, ale zastavila se u pokoje, kde spali Derek a Simon.

„Ale copak?“ poškleboval se duch. „Potřebuješ s sebou ochránce?“

„Určitě by je zajímalo, co mi chceš sdělit,“ vysvětlovala jsem co nejhlasitěji a modlila se, aby mě Derek slyšel. Většinou ho probudí kdejaký jemný zvuk – vlkodlaci jsou obdařeni mimořádně citlivým sluchem. Zaslechla jsem však jen Simonovo chrápání. Nikdo další tady nahoře nespál. Andrew, který nás sem přivezl, si lehl do ložnice v přízemí.

„Poslouchej, nekroško. Moje nabídka nebude platit věčně.“
Dobře víš, že z toho nekouká nic dobrého, Chloe.

Ale já přece musím zjistit, jestli nám tady nehrozí nějaké nebezpečí. A tak jsem se rozhodla jít za ním, ale s maximální obezřetností. Můj vnitřní hlas moc neprotestoval, což jsem považovala za dobrý signál.

Vykročila jsem vpřed.

Když jsme sem v noci přijeli, zamířili jsme rovnou do svých ložnic, takže jsem neměla čas pořádně se rozhlédnout po našem novém příbytku. Jen jsem věděla, že je fakt obrovský – takový ten podivně nesourodý viktoriánský dům jako vystřižený ze strašidelného filmu.

Pokračovala jsem dál halou za hlasem a měla jsem pocit, jako bych se ocitla přesně v takovém filmu. Lapena v úzké nekonečné chodbě, mýjela jsem jedny zavřené dveře za druhými, až jsem nakonec došla ke schodišti... směrem nahoru.

Z toho, co jsem viděla, když jsme vystoupili z auta, si pamatuju, že dům má přízemí a další dvě podlaží. Naše ložnice se nachází v prvním patře a nahoře je údajně půda, jak nám sdělil Andrew.

Takže ten duch mě vede na jakousi tmavou děsivou půdu? Patrně nejsem jediná, kdo viděl příliš mnoho hororů.

Následovala jsem ho po schodech vzhůru. Končily na odpočívadle, odkud vedly dál dvoje dveře. Zastavila jsem se. Skrz dveře přede mnou prošla ruka a pokynula mi, abych pokračovala za ní. Chvíli jsem vyčkávala a snažila se psychicky připravit. Bude tam jistě hrozná tma, ale nesmím na sobě nechat znát strach.

Sebrala jsem odvahu, vzala za kouli na dveřích a...

Bylo zamčeno. Když jsem zkusila koulí pootočit, ozvalo se cvaknutí v zámku. Ještě jednou jsem se nadechla a připravena na nejhorší se opřela do dveří. Tentokrát se ihned rozlétly a já vstoupila...

Ovanul mě chladný vzduch. Zarazila jsem se a mžourala kolem. Předě mnou se povalovaly chuchvalce mlhy.

Proč by taky na půdu vedly dveře s koulí, že?

Stála jsem na střeše.

DVEŘE ZA MNOU se začaly zavírat. Rychle jsem se otočila a zachytila je za okraj, ale vzápětí do nich cosi prudce udeřilo a zaklaply se. Když jsem uchopila kouli, ozvalo se cvaknutí zámku. Zkusila jsem s ní otočit v naději, že jsem se přeslechla.

„Už zase odcházíš?“ zaslechla jsem. „To je ale nezdvořilé.“

Civěla jsem na tu kouli. Jen jeden velice vzácný druh ducha dokáže pohybovat věcmi ve světě živých.

„Polodémon Agito,“ hlesla jsem.

„Agito?“ vyslovil pomalu opovržlivým tónem. „Tak to bys mě dost podcenila. Já jsem Volo.“

Což mi opravdu nic neříkalo. Pouze jsem pochopila, že tenhle typ je patrně ještě schopnější. Za života dokáže telekinetický polodémon pohybovat předměty silou vůle. Když zemře, dokáže je přesunovat fyzicky. Poltergeist.

Opatrně jsem ustoupila vzad. Pod nohama mi zaskřípala dřevěná prkna a připomněla mi, kde jsem. Zarazila jsem se a rozhlédla se kolem. Stála jsem na jakési pochůzné plošině, která vedla kolem celého horního patra, v němž se patrně nachází půda.

Napravo jsem si povšimla rovné části střechy, která byla posetá rezavými vršky od lahví a plechovkami od piva. Patrně slouží jako provizorní veranda. To mě trochu uklidnilo. Nejsm uvězněna na střeše, spíše na balkóně. Nepříjemnost, ale snad mi tady žádné nebezpečí nehrozí.

Zaklepala jsem na dveře, nejdříve slabě, nechtěla jsem vzbudit ostatní, jen jsem doufala, že mě zaslechne Derek.

„Nikdo tě neuslyší,“ pravil škodolibě duch. „Jsme úplně sami, přesně jak jsem si přál.“

Zvedla jsem ruku, abych znovu zabouchala, ale zarazila jsem se. Táta mi vždycky říkával, že když mě někdo bude šikanovat, nesmím ukázat, že se bojím. Při myšlence na tátu se mi sevřelo hrdlo. Přemýšlela jsem, jestli mě ještě pořád hledá. Bezpochyby ano, a nejhorsí na tom je, že mu o sobě nemůžu dát vědět.

Tátova rada fungovala, když se mi ještě ve škole posmívali kvůli mému zadržávání – nechali toho, když zjistili, že se ne nechám rozhodit. Zhluboka jsem se nadechla a rozhodla přejít do útoku.

„Říkal jsi, že víš o Edisonově skupině a těch pokusech, co prováděli,“ začala jsem. „Tys byl taky jejich subjektem?“

„Tohle je nuda. Pojdme mluvit o tobě. Chodíš s nějakým klukem? Vsadím se, že jo. Taková pěkná holka jako ty a hned se kolem ní motají dva kluci. Který z nich se ti líbí víc?“ Rozesmál se. „Pitomá otázka. Roztomilá dívenka přece patří k roztomilému chlupci. Ten šikmookej, co?“

Měl na mysli Simona, který je napůl Korejec. Snažil se mě vyprovokovat, abych Simona bránila a přiznala tak, že je můj kluk. Ale on fakt není. Teda zatím ne, ačkoli se zdá, že možná brzy bude.

„Jestli chceš, abych tady zůstala a mluvila s tebou, měl bys mi vysvětlit pár věci,“ změnila jsem opět téma.

Zasmál se. „Jo? Nezdá se mi, že bys měla kam jít.“

Znovu jsem zkusila otevřít. Najednou mi na tvář, jen kousek pod okem, dopadlo víčko od láhve. Zlostně jsem se zadívala směrem k němu.

„To byl jen varovný výstřel, nekroško,“ pravil jedovatě. „Tady se hraje podle mých pravidel. Chci, abys mi řekla, s kým chodíš.“

„S nikým. Jestli něco víš o projektu Genesis, tak taky víš, že jsme sem nepřijeli na prázdniny. Na útěku není moc času na randění.“

„Nemusíš být hned nakrknutá.“

Zabušila jsem znovu na dveře. Vzápětí jsem dostala další zásah víčkem od láhve, tentokrát přímo do oka, což bolelo o dost víc.

„Hrozí ti tady nebezpečí, holčičko. To tě vážně nezajímá?“ houkl mi přímo do ucha. „Právě teď jsem tvůj nejlepší přítel, takže by ses ke mně měla chovat pěkně. Byli jste vlákáni do pas-ti a já jsem jediný, kdo vás může zase dostat ven.“

„Vlákáni? Kým? Tím chlápkem, který nás sem přivezl...?“ rychle jsem si vymyslela falešné jméno, „... Charlesem?“

„Ne, nějakým úplně cizím člověkem, Charles vás sem jen přivezl. Náhoda, co?“

„Ale on nám řekl, že pro Edisonovu skupinu už nepracuje. Býval doktor...“

„Pořád je.“

„Není to doktor Fellows? Ten, co o něm mluvili v ústavu?“

„Přesně tak.“

„Víš to jistě?“

„Nikdy na ten obličej nezapomenu.“

„Hm, tak v tom případě tady něco nehraje. Protože zaprvé se nejmenuje Charles. Zadruhé vůbec není doktor. A zatřetí, žádný doktor Fellows neexistuje, jen doktorka Fellowsová, a tu znám dost dobře, protože je moje teta. Ten chlápek, co nás přivezl, se jí fakt ani trochu nepodobá.“

Dostala jsem ránu zezadu do kolen. Nohy se mi podlomily a já se svalila na všechny čtyři.

„Nehraj si se mnou, holčičko.“

Pokusila jsem se vstát, ale on už se rozmachoval jakýmsi prknem, jako by to byla baseballová páлка. Snažila jsem se vyhnout ráně, ale dostala jsem zásah do ramene a dopadla na zábradlí. Ozvalo se prasknutí dřeva, zábradlí povolilo. Na moment jsem neviděla nic jiného než betonový dvorek dvě patra pod sebou.

V poslední chvíli jsem se zachytila jiné části zábradlí, která vypadala, že ještě drží. Snažila jsem se uklidnit, ale to už jsem spatřila, jak se k mé ruce opět blíží to prkno. Pustila jsem se a zalehla na podlahu pochůzná plošina, vzápětí prkno zasáhlo

zábradlí tak prudce, že se jeho vrchní část rozlomila stejně jako prkno a kolem se rozlétly třísky nahnilého dřeva.

Vyběhla jsem směrem k rovné části střechy. Mrskl po mně rozlomeným prknem. Klopýtla jsem dozadu a znovu dopadla na zábradlí.

Když jsem opět našla rovnováhu, rozhlédla jsem se kolem. Nikde jsem ho neviděla. Nic se nehýbalo. Ale věděla jsem, že tam je a čeká, co teď udělám.

Rozběhla jsem se směrem ke dveřím, ale pak jsem předstírala, že zahybám k té rovné části střechy. Ozvala se rána. Přímo přede mnou se rozlétly skleněné střepy a vzápětí se zjevil duch, třímající v ruce rozbitou láhev. Uskočila jsem dozadu.

No jistě, výborný nápad. Couvej dál, aspoň zjistíš, jak moc je to zábradlí chatrné.

Zastavila jsem se. Nebylo kam utéct. Zvažovala jsem, že začnu ječet. Tohle ve filmech fakt nesnáším – hrdinky, které začnou ječet o pomoc, jakmile se ocitnou v obklíčení – ale v této chvíli, kdy mám na jedné straně poltergeista s rozbitou lahví v ruce a na druhé hrozbu pádu o dvě patra níž, bych snad přežila to ponížení, že mě někdo bude muset zachránit. Problém je v tom, že se tady těžko někdo dostane včas.

Takže... Co teď? Nekromantka obdařená mimořádnými schopnostmi proti zákeřnému poltergeistovi?

Ale já přece mám něco, co mě ochrání, alespoň před duchy.

Dotkla jsem se svého přívěsku. Kdysi dávno mi ho dala máma. Tehdy mi tvrdila, že mě ochrání před strašidly, která jsem vídávala, když jsem byla malá – duchy, jak už teď vím. Nijak zvlášť dobře to nefungovalo, ale když jsem teď amulet sevřela, aspoň mi to pomohlo lépe se soustředit a myslet na to, kdo jsem.

Představila jsem si, jak dávám duchovi pořádný šfouchanec.

„Neopovažuj se, holčičko. Jen mě namíchneš a...“

Pevně jsem stiskla víčka a v duchu mu uštedřila ještě jednu mocnou herdu.

Ticho.

Čekala jsem a poslouchala. Byla jsem si jistá, že až otevřu oči, zase ho uvidím. Po chvíli jsem přece jen zamžourala kolem, ale neviděla jsem nic než šedivou oblohu. Pořád jsem ještě pevně svírala zábradlí a čekala, že mi každým okamžikem přiletí na hlavu rozbitá láhev.

„Chloe!“

Roztřásla se mi kolena. Po střeše zadusaly kroky. Kroky duchů přece bývají zcela neslyšné.

„Nehýbej se.“

Ohlédla jsem se za sebe a spatřila Dereka.